

HỒI THỨ HAI MƯƠI TƯ NGHI TÌNH PHÂN GIẢI

Tờ sập tối, Lãnh Thanh Nga đến ngoài Nguyệt lão từ, nàng định trong lòng trở lại đây tìm gặp Giang lão đầu hỏi cho ra lai lịch của Lộ Vân Phi. Nói thế nào thì nàng cũng không che giấu được trái tim nàng đã rung động bởi Lộ Vân Phi, một con người với khuôn mặt bệnh hoạn, nhưng rất thần bí đầy mê lực. Bấy giờ nàng bước chân thẳng vào trong phòng Giang lão đầu, nàng thấy lão đang lúi húi bên bàn liền cất tiếng chào:

- Lão gia!

Giang lão đầu quay lại nhìn thoáng chút ngạc nhiên nhìn nàng thốt lên:

- Ô! Là Lãnh cô nương, sao lại quay lại đây.

- Anh ta trở lại đây chứ?

Người nàng muốn hỏi chính là Lộ Vân Phi.

Giang lão đầu cũng hiểu liền đáp:

- Không thấy công tử quay trở lại.

Lãnh Thanh Nga nói:

- Nửa đường tôi gặp anh ta, đã nhìn thấy tận mặt anh ta ...

- A, cô nương nhìn thấy chân diện công tử sao?

- Không sai!

- Sau đó thế nào?

Lãnh Thanh Nga nhún vai nói:

- Sau đó anh ta bỏ đi.

Giang lão đầu quan tâm hỏi:

- Cô nương đuổi theo chứ?

- Đúng, lão gia, nói cho tôi biết, anh ta bị chứng quái bệnh gì mà mặt bủng da vàng quái dị thế kia?

Giang lão đầu cười thâm trong lòng nhưng bên ngoài giữ vẻ thản nhiên nói:

- Không bệnh hoạn gì cả?

Lãnh Thanh Nga hoa dung hơi đổi sắc nhìn Giang lão đầu với ánh mắt nghi ngờ. Trong suy nghĩ của nàng thì vị quái khách đó có khuôn mặt vàng ửng, tự thừa nhận mắc tuyệt chứng nan y, thế mà giờ Giang lão đầu bảo không bệnh hoạn gì là sao?

Cô ngạc nhiên nhìn Giang lão đầu một lúc mới nói:

- Lão gia nói, anh ta... không bệnh gì ư?

Giang lão đầu gật đầu đáp:

- Chính thế.

- Làm sao lại như thế được?

Giang lão đầu cười mấy tiếng nói:

- Lãnh cô nương, trong thiên hạ có rất nhiều chuyện mà dùng lẽ thường tình không xét được.

Lãnh Thanh Nga cau mày suy nghĩ:

- Rõ ràng chính quái khách thừa nhận trong người mắc quái chứng bất trị, hơn nữa khuôn mặt vàng bệch như nghệ thế kia ai nhìn cũng thấy được, Giang lão đầu tại sao khẳng định quái khách không hề mắc bệnh?

Nhưng nàng nhớ lại đôi mắt đầy thần lực của quái khách thì đúng không thể là đôi mắt của người có bệnh, thậm chí phải là một người ngoại thể cường tráng, nội thể đầy tinh lực mới đúng, vậy thì phải giải thích như thế nào đây?

“À ... chuyện này bên trong nội tình nhất định có vấn đề gì rồi, chẳng lẽ...”

Lãnh Thanh Nga lại nghĩ, nhưng dòng suy nghĩ cứ nối tiếp không có kết thúc.

Trong đầu nàng khi ấy chuyển nhanh một ý niệm liền nói:

- Lão gia, chỉ xin lão gia nói cho biết anh ta tánh danh là gì?

- Điều này ... cô nương hỏi tánh danh công tử làm chi?

- Tôi ...

Lãnh Thanh Nga khó đáp, tự nhiên hai má ửng đỏ:

- Tôi biết rồi!

Giang lão đầu cất tiếng cười khà khà nói tiếp:

- Công tử họ Lộ tên là Vân Phi

“Hả?”

Lãnh Thanh Nga vừa nghe cất tiếng thốt lên đầy kinh ngạc:

- Kim Bài Sát Thủ lộ Vân Phi?

- Chính là người này!

- Tốt! Đa tạ lão gia.

Giang lão đầu xua tay nói:

- Không cần tạ lão hủ, chỉ có điều...

- Gì chứ?

Giang lão đầu ướm mắt nhìn Lãnh Thanh Nga nói:

- Công tử đã có lời ước với Đường đại lão lão ...

Lãnh Thanh Nga gật đầu nói ngay:

- Tôi có biết chính là duyên sự với đại tiểu thư Đường Du Bình, tân chủ nhân Đường gia lão điểm ...

Đột nhiên đúng lúc này bên ngoài có bóng người thoáng qua, tuy ngoài trời đã tối nhưng vì bên trong không thấp đèn, nên từ trong nhìn ra có thể nhìn rõ tất cả. Giang lão đầu thấp giọng thốt lên:

- Có người...

Lãnh Thanh Nga hành động tương đối nhanh nhẹn, thân hình mảnh mai lách nhanh ra cửa phòng tới nép người bên một khóm hoa, ngưng mắt nhìn ra trước sân, nhưng trong sân trống không chẳng thấy bóng dáng nào.

Nàng chau mày trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ mắt Giang lão đầu nhìn nhầm, hay là lão ta không muốn nói thẳng vấn đề nên tìm cách cắt ngang câu chuyện?

Nhưng chỉ vừa nghĩ thế, ngay sau lưng nàng hốt nhiên một giọng nói quen quen lạnh lạnh vang lên:

- Mau trở về phòng, Giang lão đầu sẽ bảo vệ cô nương an toàn.

Lãnh Thanh Nga chấn động lẫn vui mừng, nàng nhận ra chính là giọng nói khó quên của quái khách bí ẩn.

- A ...là Lộ đại hiệp ...

- Nhanh trở về phòng.

Lộ Vân Phi chỉ nói một câu như mệnh lệnh.

- Vì sao?

- Bọn người sắp đến đây đều là nhưng nhân vật đáng sợ.

- Tôi ...mặc kệ ...

- Cô không thể mặc kệ được.

Lãnh Thanh Nga quay người lại nhưng không thấy ai cả, mặc dù nàng rõ ràng nghe giọng Lộ Vân Phi y như đang đứng ngay sau lưng mình. Sau lưng nàng đã là tường thành, chàng ẩn thân ở đâu mà phát ra tiếng nói đây?

Kỳ thực thì Lộ Vân Phi ẩn thân ngay sau tường, tường có một vết nứt nhỏ, nhưng chừng ấy cũng đủ cho một người như chàng lợi dụng nhìn thấy phía bên kia, và có thể truyền âm theo đó.

- Lộ đại hiệp ...ở đâu thế?

“Suýt”!

Chỉ nghe tiếng mà không thấy người.

Nữ nhân, có lúc ngoan ngoãn mềm mỏng, nhưng có lúc bướng bỉnh chẳng kể gì. Lúc này Lãnh Thanh Nga chừng như chẳng thèm nghe lời cảnh cáo của Lộ Vân Phi vào đâu, vẫn cất tiếng nói:

- Tôi biết đại hiệp ẩn thân ở đây, cho nên trở lại đây tìm đại hiệp ...

Không nghe tiếng Lộ Vân Phi đáp.

- Lộ đại hiệp, không nên tránh tôi nữa, tôi chỉ muốn hỏi đại hiệp một câu.

Vẫn im lặng.

Lãnh Thanh Nga chẳng hề nản lòng tiếp tục nói:

- Lộ đại hiệp đồng ý làm bằng hữu với tôi chứ?
- Đương nhiên đồng ý, cầu cũng chẳng được.

Có tiếng người cất lên đáp lại, nhưng chẳng phải là giọng Lộ Vân Phi, mà là một thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi, xuất hiện ngay trước mặt Lãnh Thanh Nga. Dưới ánh trăng mờ mờ cũng có thể nhận ra thiếu niên này tướng mạo chẳng tệ, thậm chí có thể gọi là mỹ nam tử, trên người vận cẩm y, lưng đeo trường kiếm, thoạt nhìn khí chất thiện long.

Lãnh Thanh Nga thoái lùi nửa bước theo bản năng, cất tiếng hỏi:

- Người là ai?
- Vu Tử Mẫn.
- Người muốn gì?
- Tìm cô nương ... đóa hoa Vô Danh.

“ào ào!...”

Lại nghe tiếng áo lướt gió, bốn tay Hồng Hoa võ sĩ theo nhau phi nhanh vào trong khuôn viên từ đường, một tên đầu bọn liền nói:

- Thiếu chủ, nha đầu này chính là Vô Danh Hoa, lần trước lên vào trong Cung đánh cắp ...

Vu Tử Mẫn gật nhẹ đầu nói:

- Ta biết!

Thì ra thiếu niên áo gấm Vu Tử Mẫn chính là thiếu chủ Tu La Cung, nhất thân hoài tuyệt học, tư chất cũng thông minh, tên tuổi chẳng phải chưa nghe trong võ lâm.

Lãnh Thanh Nga cũng hơi bất ngờ vì biết được điều này, hai má phấn bất giác ửng lên, hơi nghiêng người nói:

- Vu thiếu chủ, thất kính!
- Khéo thay một vị nguyệt hạ giai nhân.

Chẳng biết câu này khen thật hay mỉa mai, hoặc là cả hai đều có?

- Thiếu chủ tìm ta có gì chăng?
- Mời cô nương theo ta về Cung.
- Nếu như ta nói không?
- Thế thì chẳng hay ho chút nào, đành phải đường đột đắc tội với giai nhân.

Lãnh Thanh Nga chau mày hỏi:

- Theo người về cung làm gì?

Vu Tử Mẫn “A” lên một tiếng nói:

- Chẳng phải vừa rồi cô nương nói muốn làm bạn cùng ta sao?

Lãnh Thanh Nga tức giận “hừ” mạnh một tiếng không nói.

- Không phải vừa rồi cô nương nói chuyện với ta, thế thì nói chuyện với ai?
- Người không xen vào được.

Vu Tử Mẫn nhún vai cười nói:

- Không tranh cãi nữa, chúng ta mau lên đường.
- Người nghĩ đơn giản chỉ một câu này của người mà có thể mang ta đi được sao?

Vu Tử Mẫn giọng nhã nhặn nói:

- Tại hạ dùng chữ “ mời ” được chứ?

Lúc này bốn tay Hồng Hoa võ sĩ đã án ngữ các đường rút lui của Lãnh Thanh Nga. Cứ nhìn thì bọn họ có thể bắt Lãnh Thanh Nga bất cứ lúc nào. Cùng lúc ấy, bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một bóng người cao lớn từ ngoài đi nhanh vào, đó chính là vị ngoại vụ tổng quản Tu La Cung – Cung Thiên Tước.

Cung thiên Tước cúi đầu chào Vu Tử Mẫn rồi trầm giọng nói:

- Thiếu chủ, nữ nhân này rất giảo hoạt, tìm được nó quả không dễ chút nào, tuyệt đối không để thị thoát thân, phải bắt thị về cung phục tội.

Lộ Vân Phi ở bên ngoài tường nhìn qua khe hở có thể nhìn rõ tất cả, mà những lời đối thoại của bọn họ cũng lọt vào tai chàng không sót nửa câu. Chàng bực mình tức giận Lãnh Thanh Nga không nghe theo lời mình, hiện thời muốn cứu nàng tất phải phí không ít tâm lực, chàng phán đoán nguyệt lão từ nhất định đã bị người Tu La Cung vây kín.

Lãnh Thanh Nga ngược lại cứ như không có chuyện gì xảy ra, giọng kiêu ngạo nói:

- Chớ nên nhiều mồm nhiều miệng phí hơi sức, muốn động đến bản cô nương quyết chẳng dễ chút nào.

Cung Thiên Tước chẳng kể thiếu chủ phản ứng như thế nào liền nói:

- Vô Danh Hoa, người muốn thoát khỏi đây thì còn khó hơn lên trời đấy.

Tiếng cuối cùng vừa thoát ra cửa miệng thì nhanh như chớp vung tay chộp tới.

Lộ Vân Phi nấp bên trong thấy tim như thất lại, một trảo của họ Cung biến ảo thật là nguy dị, nhanh mà hư, bên trong chứa nhiều biến hóa, thoạt trông Lãnh Thanh Nga khó lòng thoát khỏi.

Nhưng sự tình hoàn toàn bất ngờ, chỉ thấy Lãnh Thanh Nga lách nhẹ người, bóng nàng như làn khói vượt thoát ra ngoài trảo ảnh của Cung Thiên Tước, bộ pháp khinh công điêu luyện khiến đám người đứng ngoài nhìn phải thán phục.

Lộ Vân Phi hai mắt tròn xoe, điều này đối với chàng hơi bất ngờ, quả thực đây là lần đầu tiên chàng nhìn thấy Lãnh Thanh Nga thi triển thân thủ. Thảo nào mà cô ta dám vào nội cung Tu La Cung hành sự, nơi mà đến người trong võ lâm nhìn còn không dám nhìn thẳng.

Vu Tử Mẫn bên ngoài không nén nổi thốt lên:

- Tuyệt, thân pháp thật tuyệt diệu!

Cung Thiên Tước một trảo không thành thì thẹn trong lòng, thân là một ngoại vụ tổng quản Tu La Cung, thế mà thất thủ trước một thiếu nữ trẻ tuổi, huống gì lại ngay trước đám thuộc hạ của mình.

Thẹn hóa giận, “soạt” một tiếng rút phất trường kiếm lăm lăm trong tay, lạnh giọng thét lên:

- Vô Danh Hoa, ngươi nếu như không ngoan ngoãn thúc thủ hồi cung thì chớ trách bốn tòa một kiếm đưa ngươi về châu diêm vương.

Lộ Vân Phi nhìn đến đây thì đầu óc căng lên, trống ngực đánh thành thịch, biết là Lãnh Thanh Nga dù thân pháp có cao siêu đến đâu cũng chẳng sao thoát khỏi được bọn người Tu La Cung vây trong kiếm trận.

Nên biết, Cung Thiên Tước ngoài đương chức Ngoại vụ tổng quản thì còn là một giáo đầu dạy võ công cho bọn Hồng Hoa võ sĩ trong Tu La Cung. Tu La Cung thành danh giang hồ chính là nhờ vào pho Tu La kiếm pháp tuyệt luân, thử hỏi một người như Lãnh Thanh Nga há có thể thoát khỏi kiếm pháp của vị giáo đầu Tu La Cung? Thế mà chàng lúc này lại cách một bức tường, không thể phá tường qua được, còn nếu đi vòng trở ra ngoài thì e muộn mất...

Vu Tử Mẫn đột nhiên lên tiếng:

- Cung tổng quản, chúng ta cần bắt sống mới có thể lấy lại được vật bị mất.

Một câu này nhắc nhở Cung Thiên Tước là đúng lý, nhưng bên trong nghe cũng có vẻ hàm ý thương hoa tiếc ngọc.

Cung Thiên Tước đáp:

- Điều này ty chức đã hiểu!

Vu Tử Mẫn cùng bốn tay Hồng Hoa võ sĩ từ từ lui về phía sau, mở rộng khoảng trường phía trước cho Cung Thiên Tước dễ dàng xuất kiếm.

Cung Thiên Tước nhìn chăm chăm Lãnh Thanh Nga thốt lên:

- Vô Danh Hoa, chịu trời ...

Nhưng lão còn chưa kịp ra tay thì đột nhiên một bóng người từ trên không đáp nhanh xuống án ngay sau người Lãnh Thanh Nga.

“Á!”

Bọn Vu Tử Mẫn đều cả kinh thất sắc.

Lãnh Thanh Nga trong đầu tin chắc là Lộ Vân Phi xuất hiện cứu mình, cho nên không cần quay đầu nhìn lại, hai mắt cứ chăm chăm nhìn Cung Thiên Tước trước mặt để chuẩn bị ứng phó. Nhưng đến lúc nàng nhận ra tình hình khác thường thì đã cảm nhận được một mũi kiếm chia thẳng vào ngay hậu chẩm, bất giác rúng động toàn thân.

Lãnh Thanh Nga tuy không nhìn thấy, nhưng bọn Vu Tử Mẫn, Cung Thiên Tước thì đều nhận ra rõ người vừa mới xuất hiện chia mũi kiếm khống chế Lãnh Thanh Nga là một lão già vạm vỡ sinh, lưỡng quyền nhô cao, hai mắt sáng lên trong đêm như hai đốm hỏa tinh, chỉ nhìn thì cũng biết là người có nội lực tinh thâm.

Cung Thiên Tước giọng không giữ được bình tĩnh la lên hỏi:

- Bằng hữu là cao nhân phương nào?

Nho bào lão nhân cất tiếng oang oang như sấm, chấn động màng nhĩ:

- Bất tất hỏi danh hiệu lão phu!

Cung Thiên Tước thấy miếng môi sắp tóm được trong tay thì tự nhiên lại xuất hiện một lão nhân nhiều chuyện, liền tức giận hỏi:

- Bằng hữu có ý gì?

Nho bào lão nhân nói:

- Nha đầu này chính là người lão phu đang muốn bắt giữ!

Vu Tử Mẫn đứng bên, lạnh giọng nói:

- Cô ta là yếu phạm của bốn cung .

“Ha ha ha...” Nho bào lão nhân cất tiếng cười trằng dài rồi nói:

- Vu thiếu chủ, người thì chỉ có một, chúng ta không thể cắt ra làm đôi một người một nửa. Biết làm thế nào đây?

Vu Tử Mẫn trong ánh mắt lóe lên tia sáng xanh dữ dội nói:

- Các hạ tìm cô ta với mục đích gì?

Nho bào lão nhân liếc mắt nhìn nhanh Lãnh Thanh Nga, cao giọng nói:

- Tìm cô ta để truy cho ra người đứng sau lưng là ai, báo thù cho những huynh đệ đã bị giết hại. Còn quý cung vì sao lại truy bắt cô ta?

Cung Thiên Tước đáp liền:

- Truy tâm tặc nhân!

Nho bào lão nhân “A” lên một tiếng nói:

- Cô ta mà lại là tặc nhân ư?

Vu Tử Mẫn chẳng đáp liền hỏi:

- Thôi được, các hạ bây giờ có thể hỏi cô ta, hỏi xong thì giao người cho chúng ta mang đi.

Nho bào lão nhân lắc đầu nói:

- Không được, lão phu phải hỏi cô ta nơi bí mật.

Vu Tử Mẫn quắc mắt gần giọng nói:

- Các hạ không định đối địch với bốn cung đấy chứ?

Nho bào lão nhân thản nhiên nói:

- Ai có chuyện làm nấy, ai cũng có mưu toan của người nấy, lão phu chẳng cần biết có đối địch hay không?

Cung Thiên Tước chen vào nói:

- Xem ra chúng ta phải động thủ mới giải quyết được...

Nho bào lão nhân cười lên ha hả nói:

- Cung tổng quản, ngôi từ đường này hiện tại trong ngoài đều là người của quý cung, lão phu chỉ đơn thân độc mã vào đây thì đương nhiên yếu thế đã rõ, nhưng không vì thế mà nao núng. Nếu như quý cung nhất định đòi mang người đi, thì chỉ còn cách mang một cái xác chết không hồn mà thôi, nếu không ...

Cung Thiên Tước tiếp lời hỏi:

- Các hạ tính thế nào?

Nho bào lão nhân đáp:

- Nếu không thì còn có một biện pháp khả thi.

Cung Thiên Tước chau mày hỏi:

- Cái gì mà biện pháp khả thi?

- Lão phu giờ mang người đi, sau khi hỏi xong sẽ giao người lại, được chứ?

- Không được!

Cung Thiên Tước đáp một cách dứt khoát.

Nho bào lão nhân lạnh giọng nói:

- Thế thì thôi!

Vu Tử Mẫn lên tiếng nói:

- Các hạ nếu như giết cô ta thì đừng nghĩ đến rời được khỏi đây.

Nho bào lão nhân nhếch mép cười nhạt khinh mạn nói:

- Lão phu có thể qua được bao nhiêu trạm gác vòng ngoài vòng trong vào tận đây, đương nhiên chuyện đột vây thoát thân cũng chẳng khó khăn gì.

Một câu này quả không sai, lão ta có thể vào tận đây mà bọn Hồng Hoa võ sĩ Tu La Cung bên ngoài không hay biết, đủ chứng tỏ bản lĩnh của lão ta không tầm thường chút nào. Nói một câu này lão ta rất tự tin. Cung Thiên Tước vắt óc suy nghĩ xem lão già này lai lịch như thế nào, từ khẩu âm đến phục trang cho đến thái độ đều không nhận ra được điều gì, nhưng đột nhiên Cung Thiên Tước cất tiếng cười ha hả ...

Tiếng cười đột ngột có vẻ khác thường.

Trong tình thế này mà Cung Thiên Tước cất tiếng cười to đặc ý, chứng tỏ đã đoán ra được lai lịch đối phương rồi.

Nho bào lão nhân nghe tiếng cười Cung Thiên Tước cũng cảm thấy bất ngờ, bất giác buột miệng hỏi:

- Cung tổng quản có gì vui hay sao mà cười?

Cung Thiên Tước gật gù nói:

- Thì ra là người quen cũ lâu năm gặp lại nhau, chẳng đáng vui để cười ư?

Nho bào lão nhân giật mình chau mày nói:

- Người quen cũ nghĩa là sao?

Cung Thiên Tước còn cười ha hả thêm mấy tiếng nói:

- Năm xưa ngươi và ta lúc ấy đều còn trẻ, từng có duyên gặp nhau một lần, nếu như Cung mỗ trí nhớ không nhầm thì các hạ chính là một thủ hạ đắc lực của Bốc Đại Khánh – Văn Thừa Vạn Hữu Thông.

Nho bào lão nhân không khỏi giật mình, nhưng gật đầu thừa nhận nói:

- Khen ngươi trí nhớ tốt, xem như nói không sai, nhưng nếu vậy thì sao?

Cung Thiên Tước thấy mình nói đúng thì cao hứng, nhưng lão không ngờ tay chân của Bốc Đại Khánh lại xuất hiện, hành động trong Trung Nguyên, mà sự xuất hiện của Văn Thừa Vạn Hữu Thông ở đây quyết chẳng phải đơn giản. Hắn muốn bắt Vô Danh Hoa bức hỏi về người nào?

Bấy giờ nghĩ nhanh trong đầu rồi nói:

- Gác qua chuyện năm xưa Bốc Đại Khánh gây thù kết oán với tiên lệnh chủ không nói đến, nhưng hôm nay Văn Thừa Vạn Hữu Thông ngươi không thể không chịu thiệt một chút, như thế may ra còn an thân rời khỏi đây

Không hề nghe Vạn Hữu Thông lên tiếng đáp.

Lại nói, chẳng ai biết được Lộ Vân Phi nấp bên trong khí huyết trong người đã sôi lên đến chừng nào. Khi chàng nghe Cung Thiên Tước nói ra đích danh hiệu lão già vận nho phục này chính là Văn Thừa Vạn Hữu Thông thì lửa giận bốc lên. Thì ra hắn là một nhân vật đứng sau Bốc Đại Khánh trong danh sách Huyết yển, thực khéo, chừng như không còn gì khéo hơn.

Lãnh Thanh Nga nãy giờ bị mũi kiếm của Cung Thiên Tước khống chế chẳng nhúc nhích được chút nào, song phương đều muốn bắt nàng trong tay, mà đều là những nhân vật danh đầu không nhỏ trong võ lâm. Hy vọng duy nhất hiện tại của nàng là Lộ Vân Phi có thể kịp thời ra tay cứu nàng. Lúc này đây dù võ công cao đến mấy, cơ trí có giỏi chừng nào đi nữa cũng bỏ đi, nàng cảm thấy mình quá sơ ý đồng thời thấy ân hận vì đã không nghe theo lời khuyên chân thành của Lộ Vân Phi.

Tu La Cung truy bắt nàng thì là điều đương nhiên, nhưng còn người của Bốc Đại Khánh tìm nàng để làm gì thì chẳng biết được.

Ngừng lại một lúc, Cung Thiên Tước nói:

- Họ Vạn kia, chúng ta một đấu một, ai thắng thì mang nha đầu này đi, bốn cung bảo đảm không có người thứ ba nhúng tay vào.

Vạn Hữu Thông “hắc hắc” cười lên mấy tiếng lạnh lùng nói:

- Cung Thiên Tước, lão phu hành tẩu giang hồ suốt một đời này, chẳng phải là đứa trẻ lên ba. Chỉ một câu mà thôi, như điều kiện vừa rồi lão phu đưa ra, hỏi xong sẽ trao người lại cho quý cung ngay trong đêm nay nếu không...

Lão bỏ lửng câu nói, Cung Thiên Tước liền hást hàm hỏi:

- Nếu không thì sao chứ?

Vạn Hữu Thông giọng lạnh băng băng:

- Lão phu chỉ cần nhích tay là tất cả không còn.

Cung Thiên Tước dù có chiếm ưu thế về người, nhưng giờ thì chẳng có cách nào khả thi được. Vô Danh Hoa không thể chết được, chỉ cần Vô Danh Hoa chết thì vật bị mất đi chẳng thể nào lấy lại được, danh tiếng Tu La Cung xem như bị suy giảm trên giang hồ.

Lãnh Thanh Nga vừa rồi có một tia hy vọng sống sót, nếu như song phương chấp nhận động thủ, chỉ cần lưỡi kiếm rời khỏi cổ nàng thì chuyện thoát thân khả dĩ có thể thành công.

Vu Tử Mẫn này giờ im lặng, bấy giờ mới lạnh giọng chen vào nói:

- Họ Vạn kia, đêm nay người cầm chắc cái chết, chẳng những thế mà còn chết rất thảm.

Cung Thiên Tước cũng liền bồi thêm một câu:

- Hừ! Vạn Hữu Thông, bốn tổng quản bây giờ bỏ ý định bắt người, người chuẩn bị về châu diêm vương đi.

Một câu này chính là kế “muốn tiến cố lùi”.

Nên biết lúc này Vạn Hữu Thông đứng quay lưng vào tường, hấn đứng vừa khéo khuất ánh trăng, cho nên chung quy không ai nhìn thấy được sắc mặt hấn lúc này biến hoá như thế nào, chỉ nghe hấn đột nhiên “hự” một tiếng nhỏ.

Cung Thiên Tước rung nhẹ kiếm định phát chiêu, thét lên:

- Bốn tổng quản động thủ đây.

Vạn Hữu Thông không lên tiếng đáp.

Bấy giờ, Lãnh Thanh Nga bỗng nghe thấy một giọng nói như muỗi ngay bên tai mình:

- Chú ý nghe kỹ, thi triển thân pháp thật nhanh chạy vào phòng Giang lão đầu, lão sẽ tiếp ứng cho cô nương.

Lãnh Thanh Nga trống ngực thình thịch, nàng vừa nghe đã nhận ra ngay chính là giọng Lộ Vân Phi. Thi triển thân pháp mà chạy nhanh thì không thành vấn đề, nhưng chàng làm sao bảo đảm được mình có thể thoát khỏi lưỡi kiếm của Vạn Hữu Thông?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng nàng vẫn tin tưởng. Lộ Vân Phi đã nói như thế tất nắm chắc trong tay, chẳng khi nào chàng đem tính mạng nàng ra mạo hiểm cả. Nàng không thể bỏ qua cơ hội cầu sinh trong lúc thập tử nhất sinh này, giờ đây đến chuyện Lộ Vân Phi ẩn thân nơi nào nàng cũng không có thời gian để suy nghĩ.

Cung Thiên Tước bắt đầu di động bước đi tiến lên trước. Đương nhiên đây chỉ là một động thái để xem phản ứng đối phương như thế nào thôi.

Vu Tử Mẫn và bốn tên Hồng Hoa võ sĩ đã rút kiếm lăm lăm trong tay sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Không khí tại trường phút chốc trở nên căng thẳng ngột ngạt.

Đột nhiên ...

Lãnh Thanh Nga thân hình lách nhanh ra ngoài phóng vút sâu vào bên trong như một làn khói...

Chuyện xảy ra quá sức đột ngột bất ngờ khiến cho Cung Thiên Tước nghĩ còn chưa kịp nghĩ, nhưng lão là lão giang hồ thấy biến lập tức phản ứng ngay.

- Bất người!

Hai tên Hồng Hoa võ sĩ nghe chưa xong mệnh lệnh thì người đã bỏ nhào theo ngay vào hậu điện. Chúng xông nhanh vào trong phòng. “Vèo” một vật gì từ bên trong bay ngược ra. Hai tên võ sĩ nhảy vào quá nhanh, thế lại mạnh cho nên xoay sở thế nào cũng chẳng kịp ứng phó.

Đột nhiên tiếng la thất thanh kèm theo những tiếng rên ư ử, hai tên võ sĩ thân hình như hai chiếc thùng lăn ra đất. “Bình” một tiếng, gỗ văng tung tóe, thì ra bên trong bay ra một chiếc bàn gỗ.

Hai tên võ sĩ còn lại thấy thế liền nhảy vào theo cứu ứng, kinh nghiệm từ hai tên trước, chúng chạy đến trước phòng liền ngưng lại, hoành kiếm đề phòng rồi mới nhảy vào bên trong. Hai tên vừa rồi bị ngã lăn cũng lồm cồm ngồi dậy chạy theo.

Lại nói lúc này Cung Thiên Tước và Vu Tử Mẫn vẫn ngưng mắt nhìn Vạn Hữu Thông không chớp, vì lúc này Nguyệt Lão từ đã bị Tu La Cung vây kín chẳng thể chạy đâu được. Ngược lại người cần đối phó nhất lại chính là Vạn Hữu Thông. Thế nhưng, có một điều mà cả hai ngạc nhiên là Vạn Hữu Thông vì sao lại để Lãnh Thanh Nga bỏ chạy một cách dễ dàng như thế?

“ Á ... á ... ”

Còn chưa kịp nghĩ nhiều thì từ trong phòng tiếng rú thảm vang lên, bốn tên Hồng Hoa võ sĩ theo nhau bay ngược ra ngoài rơi “bịch bịch” trên đất. Chúng chưa chết hình như người hạ thủ đã lưu tình, bọn chúng chỉ trúng chưởng lực bị đánh văng ngược ra ngoài mà thôi.

Cung Thiên Tước chẳng còn suy nghĩ gì nữa, hét lên một tiếng:

- Xem kiếm.

Thanh kiếm trong tay lập tức vung lên phát ra một chiêu Thanh long thám huyết đâm vào người Vạn Hữu Thông. Cung Thiên Tước đã quyết chí hạ Vạn Hữu Thông càng nhanh càng tốt, cho nên chẳng cần kể gì đến lễ số giang hồ nữa, kiếm ra chiêu rất nhanh, Vu Tử Mẫn cũng đồng thời phóng kiếm tấn công.

Hai thanh kiếm loáng lên rồi biến mất...

“Phập phập...”

Hai lưỡi kiếm sắc bén cắm ngập vào người Vạn Hữu Thông, thế nhưng chẳng hề thấy Vạn Hữu Thông né tránh hay có chút phản ứng gì. Cả Vu Tử Mẫn và Cung Thiên Tước đều giật mình khi nhận ra có điều khác thường, cả hai vội vàng thu kiếm lại nhảy lùi về sau.

“Bình” một tiếng cả người Vạn Hữu Thông đổ ập xuống ...

Cung Thiên Tước bước nhanh tới xem, bất giác buộc miệng la lên:

- Hắn đã chết từ lâu, sau lưng trúng kiếm.

Vu Tử Mẫn giọng đầy kích động la lên:

- Hắn làm sao lại bị giết chứ?

Cung Thiên Tước chung quả là tay lão luyện giang hồ, vừa quét mắt quan sát thì đã nhận ra ngay kẽ nứt trên tường ngay sau lưng Vạn Hữu Thông vừa đứng, máu vẫn còn dính trên khe nứt, liền dùng tay chỉ vào đó nói:

- Kẽ ra tay đứng bên trong kia.

Vu Tử Mẫn đã nhìn thấy vung tay lên định phát chưởng...

Cung Thiên Tước liền giơ tay ngăn lại nói:

- Thiếu chủ, nếu không có người này ra tay giết Vạn Hữu Thông, thì chúng ta khó bảo được tính mạng của Vô Danh Hoa, mà xem ra người này chẳng còn ở sau tường kia. Trước mắt tìm kiếm Vô Danh Hoa mới là cần thiết.

Vu Tử Mẫn nghe nói thế liền buông tay xuống, rồi cùng nhau chạy nhanh đến cửa phòng. Bốn tên Hồng Hoa võ sĩ đã hết rên rĩ, trong đó có ba tên đã đứng lên được, còn một tên chùng như thương thế hơi nặng, nhất thời chưa đứng dậy được.

Cung Thiên Tước không nhảy vào phòng ngay, mà đứng bên ngoài hỏi vọng vào:

- Bằng hữu, ra đi! Đã là anh hùng hảo hán thì cần gì phải giấu đầu lòi đuôi thế?

Trong phòng tối đen im lặng, không nghe thấy tiếng người đáp lại.

Từ việc bốn tên Hồng Hoa võ sĩ cùng lúc bị đánh văng ra ngoài cũng đoán được bên trong chẳng phải nhân vật võ công tầm thường. Cung Thiên Tước và Vu Tử Mẫn nhất thời còn do dự chưa biết nên ứng phó thế nào. Căn cứ vào những điều tra ban đầu thì chỉ biết trong này chỉ có một lão già thủ tù, chẳng lẽ người vừa rồi ra tay chính là lão già thủ tù ư?

Vô Danh Hoa rõ ràng vừa rồi chạy vào trong phòng này, mà bên ngoài võ sĩ Tu La Cung vây kín, nhất định cô ta vẫn còn ẩn đâu đó trong phòng.

Chung quy không thể cứ đứng bên ngoài chờ đợi như thế này được. Cung Thiên Tước sau một hồi suy nghĩ liền di chuyển thân hình, tay đề khí tụ chưởng đánh mạnh vào cửa sổ...

“Ầm” một tiếng, cả cánh cửa sổ nát tan bay tứ tán chỉ còn chừa lại khung cửa sổ bên ngoài. Dưới ánh trăng mờ nhạt có thể thấy được gian phòng trống không, chẳng hề nhìn thấy bóng ma nào. Thực ra, ngay khi bốn tên Hồng Hoa võ sĩ bị đánh bật ra ngoài thì Lộ Vân Phi, Giang lão đầu và Lãnh Thanh Nga đã thoát ra ngoài theo một cửa bí mật, từ đó có một mật đạo thông đến mật thất nằm ngay trong đại điện mà Giang lão đầu thiết kế đặc biệt.

Mật thất nằm ngay dưới chân bệ thờ, chẳng lớn lắm chùng tám thước vuông, trong gian mật thất chỉ đặt một chiếc giường đơn nhỏ, một chiếc bàn con và hai chiếc ghế. Dưới ánh đèn mờ nhạt, Lãnh Thanh Nga ngồi trên giường, Lộ Vân Phi và Giang lão đầu ngồi đối diện nhau trên bàn.

Lộ Vân Phi cố ý ngồi quay lưng về hướng Lãnh Thanh Nga, chẳng thèm để ý đến cô ta.

Lãnh Thanh Nga cứ ngưng mắt nhìn Lộ Vân Phi từ phía sau lưng mà trong lòng rối tung bán loạn, nàng nghĩ rất nhiều nhưng tựa hồ như chẳng nghĩ được điều gì. Lúc

này bên ngoài mật thất Cung Thiên Tước đã triệu tập thêm nhiều võ sĩ tham gia truy tìm, nhưng cuối cùng đành thất vọng. Quả thực chẳng ai có thể ngờ cửa đi xuống mật thất lại nằm ngay chính dưới bệ thờ, phải di chuyển bệ thờ sang một bên mới có thể thấy được, điều này hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của người ta.

Trong mật thất, ba người sau một hồi trầm lặng, Giang lão đầu lên tiếng nói trước:

- Công tử, may mà vừa khéo Vạn Hữu Thông đứng ở đó, nên ra tay thuận lợi, nếu không...

Lộ Vân Phi đang suy nghĩ theo một điều khác quan trọng hơn nói:

- Vạn Hữu Thông đã xuất hiện, xem ra chủ nhân của hắc đã có sách lược hành động.

Giang lão đầu nói:

- Nếu như có Tu La Cung nhúng tay vào, thì đó lại là một trở ngại.

- Đành xem tình hình rồi hành động.

Nói đến đó, chàng hơi ngừng lại mới nói với Lãnh Thanh Nga:

- Lãnh cô nương, xin nói cho biết rõ, cô nương thâm nhập vào Tu La Cung để làm gì?

Lãnh Thanh Nga chớp mắt nhìn chàng, đột nhiên trong ánh mắt lộ nét sắc lạnh đáng sợ, giọng cũng thay đổi khác thường nói:

- Nhận di mệnh của tiên phụ, lấy tính mệnh Tu La Cung chủ.

Một câu này quả thực khiến Lộ Vân Phi và Giang lão đầu kinh ngạc, phóng mắt trong thiên hạ xem người nào dám buông một câu lấy tính mạng Tu La Cung chủ? Thế mà chỉ bằng một mình cô ta đơn thân độc thể ư?

Tu La Cung tham thế bao trùm thiên hạ, uy chấn Trung Nguyên, đến chuyện gặp được Tu La Cung chủ cũng chưa từng có được mấy người, ngay như Lộ Vân Phi và Giang lão đầu cũng chưa từng một lần gặp mặt lão ta. Vừa lúc này, đột nhiên bên ngoài mật thất nghe tiếng tiêu vang lên, qua một lúc thì tiếng tiêu không còn nữa.

Giang lão đầu chau mày nói:

- Có lẽ bọn chúng đã bỏ đi.

Lộ Vân Phi quay trở lại câu chuyện đang bỏ dở:

- Theo tôi biết Lãnh cô nương xâm nhập vào Tu La Cung là...

- Làm tặc nhân!

Lãnh Thanh Nga liền tiếp lời chàng nói ngay.

Lộ Vân Phi nghĩ ngay đến chuyện lần trước Lãnh Thanh Nga cất giấu đồ vật trong miếu Địa Tạng, liền gật nhẹ đầu đáp:

- Tại hạ xưa nay không biết nói dối, sự thực đúng là thế!

Lãnh Thanh Nga giọng trở nên lạnh lùng nói:

- Tôi cũng không lừa dối đại hiệp, mục đích chính của tôi xâm nhập vào Tu La Cung là lấy mạng cung chủ. Nhưng trong Tu La Cung bố trí canh phòng cẩn mật, nếu

như chẳng phải tôi đã có tính toán mọi kế hoạch từ trước, thì có lẽ chẳng đã lọt vào tay bọn chúng từ lâu.

Nàng hơi ngừng lại một chút, ngưng mắt nhìn Lộ Vân Phi nói tiếp:

- Đương nhiên, lần ấy nếu như không có Lộ đại hiệp ra tay tương cứu, thì tôi cũng không còn sống đến giờ, lúc tôi vượt ra được trạm gác bên ngoài thì bị trúng thương. Lần thứ hai tôi xâm nhập vào tổng đàn của chúng, nhưng cũng không thành, theo lời chỉ bảo của gia sư, tôi đánh cắp đi một vật mà với vật này trong tay, tôi có thể trả thù bằng một cách khác.

Lộ Vân Phi “A” lên một tiếng hỏi:

- Lệnh sư là ai?

Lãnh Thanh Nga nói:

- Gia sư là Vạn Diệu Tổ Sư.

Lộ Vân Phi nghe thế liền buộc miệng kêu lên:

- Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu.

Lãnh Thanh Nga gật đầu nói:

- Không sai, gia sư tuy trộm thành danh, nhưng trong giang hồ xưa nay chưa từng có người nào dám khinh thị.

Lộ Vân Phi cũng gật đầu thừa nhận:

- Điều này quả là sự thực!

Lãnh Thanh Nga ánh mắt long lanh ngấn lệ, chùng như trong lòng nàng đang xúc động mạnh nhớ lại chuyện xưa nói:

- Tôi từ nhỏ lớn lên trong sự dạy bảo của gia sư, tiên phụ trước lúc lâm chung mang tôi phó thác cho gia sư, chỉ di ngôn lại một câu là giết cho được Tu La Cung chủ. Đến bây giờ nguyên nhân tại sao tôi cũng không hề hay biết.

Lộ Vân Phi và Giang lão đầu nghe câu này thâm nghĩ bên trong tất có ẩn tình, bấy giờ cả hai im lặng trầm tư. Một lúc sau Lộ Vân Phi nhớ lại một chuyện liền hỏi:

- Cô nương đánh cắp vật gì của Tu La Cung?

Lãnh Thanh Nga cắn môi nhìn chàng hỏi lại:

- Tôi có thể không đáp chứ?

Lộ Vân Phi thấy không tiện hỏi thêm liền khảng khái đáp:

- Đương nhiên là có thể.

o O o